

[Aksel Møller.]

de bare overfører en opsparing, de allerede har foretaget — eller belåner en opsparing, som de allerede har foretaget — til den højtærede finansministers danaidekar, vil der ikke ske nogen som helst forbrugsbegrænsning, men der vil ske en nedgang i de midler, som står til erhvervslivets rådighed.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup byggede i dag nogle luftkasteller. Hans udtalelser gik ud på, at den omstændighed, at man i løbet af to år tager 400 mill. kr. i tvangslån fra 125 000—130 000 borgere, vil lette likviditeten i Danmark og frigøre midler til investeringsopgaver. Det savner jo enhver fornuftig, enhver forstandsmæssig begrundelse. Forholdet er det, at den højtærede finansminister ikke i dag kan sælge sine statsobligationer i det omfang, han ønsker det for at dække statens kapitalbehov, men i stedet for vil tage folks sparepenge og overføre dem til statskassen til dækning af statens kapitalbehov; men så bliver der så meget mindre tilbage ude i det, man kalder den privatøkonomiske sektor, i banker og sparekasser og forsikringsinstitutter, til udlån til de forskellige formål, som erhvervslivet har. Plus og minus giver nul. Men der er da sket det, at den private sektor ikke længere har samme mulighed for at dække sin del af opsparingen, sin del af produktionen, sin del af kravet om driftskapital, som den havde før.

Jeg synes, man så ofte overser, hvad en klog mand forleden dag udtrykte på en ganske illustrerende måde. Vanskeligheden her i landet er, at opsparingen er for lille til at dække statens overforbrug og samtidig klare alle de investeringsopgaver, som ventes i et folk, og som kræves i et folk, der vil udvide sit forbrug og beskæftige nogle flere mennesker. Den pågældende drog en sammenligning med en mand, der lå under en dyne, som var for kort. Når den højtærede finansminister trækker dynen op under hagen, fryser han om tæerne, og gør han forsøg på at dække tæerne mod nattekulden, kommer han til at fryse om brystet. Der findes kun én mulighed, og det er at gøre dynen større, og det vil sige at forøge opsparingen.

Hvad er det, som den højtærede finansminister og regeringen har sammensvoret

sig om, andet end dette at svække opsparingen og svække opsparingslysten? Men værre er det, at dette forsøg på at flytte kapital og sparepenge fra den private del af samfundskassen over i den offentlige del af samfundskassen, nærmere betegnet statskassen, ikke kan finde sted, uden at driftskapitaler og kassebeholdninger forringes, og det medfører igen i mangfoldige tilfælde indskrænkninger i driften. Man har villet ramme de store. Det er et argument, som jeg forstår. Når byrderne skal deles, må der naturligvis tages hensyn til store og lille. Men det træske ved denne lovgivning er, at man meget vel ved, at hvis den virkelige skal have forbrugsbegrænsende virkninger, skal den virke gennem en forøget arbejdsløshed. Det ved jo socialdemokraterne. Det ved jo det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, det ved det ærede medlem hr. Carl P. Jensen og alle de, der her i det høje ting til daglig beskæftiger sig med arbejdsspørgsmål. Hvorfor i alverden vil man ikke erkende det?

Jeg tror ikke på, at vi kommer uden om en voksende arbejdsløshed ved denne lovgivning. Jeg peger i denne forbindelse på, at de foranstaltninger, som vi gennemførte i 1951 og 1952, førte til en voksende arbejdsløshed i forhold til den, vi havde i 1948 og 1949. Jeg tvivler ikke om, at vi denne gang kommer op på en arbejdsløshed på henimod 15 pct. Vi har i forvejen en af de største og tungeste arbejdsløshedsbyrder, noget folk har i Vesteuropa. Tror man, at man kan bekæmpe landets valutavanskeligheder ved at blive ved med at lave arbejdsløshed og produktionsindskrumpling? Det er efter min mening en naiv opfattelse. Man kan gøre det én gang i en akut situation for ligesom at klargøre situationen og få et bedre startgrundlag, men man kan ikke blive ved med at gøre det, for det er en ond cirkel, man sætter i gang. Det betyder, at man indtjener relativt mindre og mindre fremmed valuta, og så griber man ind om og om igen. Hvordan vil regeringspartierne bekæmpe den arbejdsløshed, som man nu er i færd med at skabe? Gætter jeg meget fejl, hvis jeg gætter på, at der næste vinter skal sættes nødhjælpsarbejder i gang i større omfang, end der er blevet tidligere, uproduktive nødhjælpsarbejder? Og hvad skal de så betales med? Nye skatter, nye